

[Munch-Petersen.]

Fortjeneste, de maa gøre det for den almindelige Hyre. For øvrigt er der jo andre Partier, som stadig paastaar, at dansk Arbejde skal beskyttes, og der er mange, som slaar paa de nationale Strengede paa dette Omraade. For disse Partier turde det være en naturlig Opgave at hindre, at udenlandske Søfolk i danske Havne tager Arbejdet fra danske Havnearbejdere.

Som det ærede Medlem Hr. Duborg fremhævede, indeholder § 16 en Ret for Ministeren til i alle Tilfælde at dispensere. Denne Ret gælder for øvrigt allerede derved, at langt de fleste Skibe er gamle Skibe — alle de Skibe, der nu eksisterer, betragtes efter denne Lov som gamle Skibe, kun de, der bliver bygget senere, betragtes som nye —, men i § 16 gentages denne Ret, idet det der bestemmes, at en Aftale i Strid med denne Lov kan godkendes af Ministeren. Det ærede Medlem Hr. Duborg var naturligvis som den Rederrepræsentant, han er, meget glad for denne Paragraf, men set fra et Arbejdersynspunkt er det i høj Grad farligt at give Søfartsministeren en saadan Ret til at dispensere fra Lovens Bestemmelser.

Endelig bestemmer § 22, at Lovens Ikrafttræden bestemmes ved kongelig Anordning. Ved hele Loven og ved Bestemmelsen om, at alle bestaaende Skibe er gamle Skibe, har man altsaa faktisk givet Ministeren Ret til i alle Tilfælde at dispensere fra Loven. Dette gentager man i § 16, hvor man giver en ekstra Dispensationsret, og i § 22 siger man, at Ministeren selv bestemmer, hvornaar Loven overhovedet skal træde i Kraft. Efter de Erfaringer, vi havde med Hensyn til Regeringens Optræden under Søfolkens sidste Strejke, tror jeg ikke, Søfolkene har en saa stor Tillid til Regeringen, at de føler sig trygge ved saadanne Bestemmelser i Loven. Denne Paragraf har sikkert ogsaa en anden Hensigt, nemlig den, at man godt kunde lide, om der paa det Tidspunkt i Foraaret, hvor de afgørende Overenskomstforhandlinger skal føres, endnu er Tvivl om, hvorvidt og hvornaar denne Lov kommer, om der stadig var et vist Haab om, at denne Lov kom, uden at man dog havde sagt noget endeligt derom.

Naturligvis maa Søfartsorganisationerne kræve, at denne Lov er traadt i Kraft i hvert Fald inden 15. Marts, inden de afgørende Forhandlinger skal føres inden Overenskomsternes endelige Udløb til 1. April. Søfolkene maa paa Forhaand vide, hvorledes de har at forholde sig i Henhold til Loven,

hvilke Beskyttelser Loven eventuelt giver dem, saaledes at de kan anføre disse Ting i Forhandlingerne med Rederne. Det vilde være i høj Grad farligt, om Søfolkene, fordi der er fremsat et saadant Lovforslag, opgav Kampen for bedre Kaar og blaaøjet stoledede paa, at det nok skulde blive ordnet fra Regeringens og Rigsdagens Side.

Ved den Strejke, Søfolkene førte i Fjor, stillede de nogle meget minimale Krav. De vigtigste af disse Krav gik ud paa, at Søfolkene vilde have en Valutaudligning og en Sikring af den overenskomstmæssige Realløn over for den fortsatte Føringelse ved Kronens Fald, dernæst fuld Bemanning om Bord og Treskifte-Vagt paa Dækket og endelig Hyreanvisning kun gennem Forbundene. Bortset fra disse 3 Hovedkrav formulerede man under Kampen i Fjor en Række mindre Krav i Henhold til forskellige Paragraffer i Overenskomsten o. lign.

Da Søfolkene førte denne Strejke, viste det sig, at hele den borgerlige Presse i Danmark, indbefattet den socialdemokratiske Presse, førte en vældig Kampagne mod dem; man brugte det værste Skældsord, Borgerskabet her i Danmark kender, nemlig Ordet Kommunist, om de Søfolk, der var ude i Strejken. Og ved alle Midler, gennem praktiske Foranstaltninger, gennem administrative Indgreb, gennem Politik og Domstole og gennem de saakaldte Oplysningsmidler, man har til Raadighed, søgte man at desorganisere Søfolkernes Strejke, at skabe Mismod iblandt de kæmpende Søfolk og at hindre andre Arbejdere i at være solidariske med dem.

Jeg vil gerne spørge: Hvordan stiller man sig til disse 3 Hovedkrav, som Søfolkene stillede under den sidste Strejke? Et af Kravene, om treskiftet Vagt paa Dækket, er i hvert Fald i Almindelighed formuleret i Lovforslaget her, men der maa jo være visse af de andre Krav, man er imod. Men her indskrænkede Socialdemokratiets Ordfører i Dag, det ærede Medlem Hr. P. Andersen, sig desværre til at sige, at „Forslaget om Foranstaltninger til Værn for Søfolks Arbejdsforhold kan jeg ikke give min Tilslutning“. Det var efter min Mening en meget kort Behandling af et Lovforslag, der indeholder vigtige Krav, som to store Fagforbund her i Landet enstemmigt har sluttet op om, som baade er tiltraadt paa Søfyrbødernes og Sømændenes Generalforsamling, og som er vedtaget paa et fælles Medlemsmøde af Sømænd og Søfyrbødere her i København. Disse Krav kan man ikke give sin Tilslutning! Jeg vil gerne spørge det ærede Med-